

ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Της κομήσεως ΤΑΔΥ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΕ Τ' ΑΣΠΡΑ

Στις 1898 όταν ταξίδευα στην Ασία, έγραφα γιά λίγο και γιά στο Κορίνθιον και πήρα να επισκεφθώ τον παλιό πύργο του Σάττερμπεργ, από βορσάκι του είπατος της ώρας μαζονά από την πόλη. Ο πύργος αυτός βρίσκεται απάνω σ' ένα βράχο κι' έχει θαυμαστά θέα.

Τον έχω σ'αύ 1290 ο Κάρολος Σάττερμπεργ, κι' από την εποχή εκείνη κατοικούσαν στον πύργο ο' αλόγοσ του, ως τα μέρα του περιαιμένου αιώου, όπου πέθανε και ο τελευταίος βίαιος της μεγάλης αυτής οικογενείας.

Ο λόγος που μ' έκανε να επισκεφθώ το μωσικισό αυτό κάστρο ήταν ή θαυμαστά παρακοθήκη του βουδα, μόλις έφτασα στο Κορίνθιον, πώς έπληξε μέσα στον πύργο, Φωσινός μένος—Πικλη, Σάββατο, και Κνωσική,—άν θαμύρη καί, ή εισόδος ήταν ελευθέρα. Την εποχή αυτή στον πύργο του Σάττερμπεργ δεν έμνε παρά ένας φράγκος με τη γυναίκα του γιά, καθώς ος είπα και παραπάνω, ο τελευταίος από τους Σάττερμπεργ είχε πεθάνει εδώ και καινού σαριαταριά χρόνια, και ο κληρονομός του ήταν εγκατασταθή στη Βιέννη.

Την ήμερα που ξεκίνηρα γιά τον πύργο έκανε θυμύμα, ζέστη, και γι' αυτό έγραφα από το ξενοδοχείο μου άφω. Όταν έφτασα στον πύργο, ο ήλιος έφανε στη δού του.

Μόλις χτύπηρα το κωνοδύη της ξενοδοτίας, ήρθε και μ' άνοιξε μια παλαιά μωσολική γυναίκα που φορούσε μια μεγάλη μπλε ποδιά. "Ήταν ή γυναίκα του φράγκα του γιά, καθώς ος είπα της έπισκέψης μου, ά είλαβ' άμωσος να με άδερρήν αυτή στην παρακοθήκη.

— Πούταν κάποιος άφω, που είπαε μόνο, και δε θα πορπάσεν να δύνε όλα τα έγρα...

Η γυναίκα μπροστά κι' έρω πίσω, περιαιμε τον όμοιο κήλο που περιαιμε το μεγάλο κήλο, και φώναζε στην ξενοδοτία του πύργου. "Η γυναίκα του φράγκα έγραε τότε από την πόλη της ένα μεγάλο κλειδί, άνοιξε μ' αυτό τη βαρού ξενοδοτία, και μπήκαμε μέσα. Βοηθήκαμε πρώτα ο' έαν εισήγαμο διάδομο, ομοιωμένο γάμο με μεγάλες μωσολικές πόδες και περιαιμε καινού ο' ένα άποιο τεταράμο διατάξιμα, στο βάθος του άδοου φανώτικε μια πλατινή μωσολική οαία με χρυσά καινού κάρκα. Ανεβήκαμε άπάνω, περιαιμε ένα διάδομο άδοιο, και βοηθήκαμε στη μεγάλη παρακοθήκη του πύργου.

Η παρακοθήκη αυτή ήταν άλφθεν από τις οαίες, και άζει με το παραπάνω του κόπο που έκανε γιά να πάω να τη δω. Ήταν εκεί έγρα δύνον των εποχών και δύνον των μεγάλων ζωογράφων. Καθώς εθαύμαζα τα έγρα αυτά, έφανε άφωρα το μάτι μου σ' ένα μεγάλο πίνακα, που περιαιμε μια γυναίκα ψηλή, άγο χλωμή, όμοιη, ποήρην και οαίρη. Ήταν γεμμένη όλη σ' άποια κι' είχε άνατομα όσά κι' επιβήτικα. Κοιτούος ομοιωμένο τώρα της χέρι με μια μωσολική χειρονομία, και φανώτικε οάν να ανε τόμο με κάποιον να πάω κοντά της.

Η ελαογραφία αυτή μούκανε ξενοδοτική εντύπωσ, και γι' αυτό οαίτησα τη γυναίκα που με συνόδουε :

— Αυτή έδει, ή εικόνα μ' ένωσ ξενοδοτίας ζωογράφου έγρα είνε :

— Αυτή, μόλις άμωσος ή γυναίκα, έχει που περιαιμε ιστορία. Θέλει να τη μάθεις. Άκούστε : Την έκοσα αυτή την ζωογράφος εδώ και καινού διακοσαριά χρόνια ένωσ από τους Σάττερμπεργ, που ήταν πωλήριμος ζωογράφος. Η παραδοχή ά γένοσ ότι κάθε φορά που έφραόκα να πεθάνει ένωσ από την οισογένεια του Σάττερμπεργ, το παρνοαζότανε στον έλιο του μια γυναίκα εντύρη σ' άποια, ή όποια τούκανε να ήμα να την άδοιο όθρη. Αδύς ποβήλας το όμοιο πίδαε πάντες σ' ένα ήμερα. Η έκοσα μόνι γυναίκα ήταν γιά τους Σάττερμπεργ, το ήμερα του θανάτου τους.

Έδώ λοιπόν και καινού διακοσαριά χρόνια, ο' Αλέξιος Σάττερμπεργ, μεγάλος ζωογράφος, στον όποιοσ άηκε τότε αντίς ο λόγος είδε άφωρα μια νύχτα στον έλιο του την τομοση λεοκο τιμύρη καί, να τον γράφη να την άδοιο όθρη, και ος είκοσαίτε μένος άρρωστος βαρού, και πέθανε...

Στο διάστημα όμως που μωσολάβησ μεταξή του άόιοσ και του θανάτου του, πρώτος να ζωογράφησ την καίη του του παρακοθήκησ στον έλιο του.

Κι' ένω βρίσκεται δε όμοιοσ αυτή ή εικόνα...

— Και την ζωοκίδε καινού από τους Σάττερμπεργ αυτή τη γυναίκα :

— Ναι, ο καθένας με τη οισία του, την ζωοκίδε...

καίταν όμοιοσ στον έλιο του. Άκούστε μάλιστα να ος από τ' οαίρη με τήν τελευταία άπόροσ της μεγάλης αυτής οικογενείας, τον κόμητα Χάινριχ φόν Σάττερμπεργ, στον όποιοσ άηκε αυτός ο λόγος έδω και καινού σαριαταριά χρόνια... "Ένα καινούσαρο βραδύ του 1847, ο κόμης που έφανε από το πρωί στο καινού γράος οαίη του ταγαμμένος. Ήταν όμοιος κι' άφωστος. Όταν τον ερωτήσαν τ' είχε, δε θέλησε να καινού τίποτα και είπα άμωσος την άίλησ :

— "Ήμου, είπα, άνεβασμένος ο' ένα μεγάλο δέντρο και καθόμοια σ' ένα από τα παρατηρητήρια ποήρομε φιάσει γιά να παραμοιόσ με τα έίλαρα... Έκανε ζέση κι' έρωσασ άφωρα να με πάω με παοίξην νύστα. Ήτανε καινού άλλουόμοιο, και οάν ζάλη. Ποσοσ άφωρα σ' άνασταθό, μ' ήταν άδύνατο και βυθόσημα, άμωσος οαίδόν, ο' ένα βαδύν έλιο. Στον έλιο μου αυτόν... είδα... γιά είδα... μια γυναίκα ψηλή, με άποια... άκοιφός οάν κι' έκείνη που βρίσκεται στην εικόνα. Σήκωσε άφωρα — άφω τ' ή χει της και μούκανε νόμοια να πάω κοντά της, όποιοσ άκοιφός είπαε ζωογραφισμένη και στην εικόνα...

Είκοσι μένος πέρασαν μετά το περιαιτικό αυτό κι' ο κόμης δεν αιδώθηκε την παραμοιή άδιασά.

Τέλος, μια μέρα που ο κόμης πήγε με τους φίλους του στο καινού, του οαίρη ένα τομοεό και έντελός άποιοόμοιο διατάξιμα...

Όλοσ διαροότο καινού ο φίλος του, ο κόμης είχε ποήροσος στο πείο καινού μένος του άδοουσ και βάδισε μαζί τους με το τομφέα του χέρι, όταν έφωρα, ένωσ καινούσος θάουβος του έκανε να οαίθου και σ' άγοιόκαστούν. Εκ άποιοσ όμοιοσ τίποτα, κι' έκακοιόθησαν τ' όδοιο του. Περιαιτησαν ένω καινούσος ένω. Άφωρα έκει που περιαισαν άποιαίμο από καινού καινού καινού, άκοισαν από πίσω τους : ένα σιγαλωμένο θάουβος, καινού οάν σάοιο καινού, κι' έπαιτα μια φοηή άνθρώποιο κι' ένα ήμερο ποδοβόλο έδω... Γνωσόμε τρομοιωμένοι το καινού και είδανε τον κόμητα ζωοκιδιστή καινού. Το καινού του ήτανε ματωμένο, το τομφέα του έφανε φέρε από τα χέρι, ήταν άναόθητος. Να τί είχε οαίρη : "Ένα μεγάλο έίλαρι, στην τομλή φοηή του, είχε πεταχτή από μου' από τα καινού ότρα του άδοουσ, τον είχε καινού με τα καινού του στο οαίθος και στο καινού, τον είχε ρίξει καινού, κι' είχε καινού πάλι στα βάδισ του άδοουσ...

Ο φίλος του ομοιωσόμε τότε τον κόμητα και τον φώναζε έδω. Τό έίλαρι τον είχε περιαιμεσ θαρούμα. Και ος λίγος μένος, ένα ήμερα άκοιφός από την ήμερα του πομοιόμοιο, ο κόμης Χάινριχ φόν Σάττερμπεργ ήταν νεκρός...

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

...ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ!...

Ο στρατηγός Γκαόντ, πρόδρος της Δημοκρατίας των Προμμένων Πολιτεών, είχε πάω καινού να επισκεφθώ ένα φίλο του, στο οαίη του. Ο λαός όμως έοπνεσ να καινούσος το οαίη αυτό όποιο είχε δεί να καινού ο άγαπημένος του πρόδρος, ζωοκαράς, και ζωοκιδιστής και ζωοκιδιστής να άναίωρος ένωσ οαίμοσ να τήν δη. Ο Γκαόντ—τι να καινού—βγήκε τέλος στο καινού. Η εμφάνισ του ένω δεκατη με οαίμοσ ζωοκαράς.

— Λόγο ! Λόγο ! φώναζε τ' ο πύθος.

Ο πρόδρος όμως οαίμοσ. Ήταν που καινούσος : και δεν είχε καινού άφω να βράλη λόγο. Άλλά κι' ο λαός δεν έννοοσε με καινού τόμο να διαύθη.

— Τι θέλεις τ' οαίμοσ ; ερωτήσε ο ιδάιτερος γραμματέης του πρόδρου το πύθος.

— Να μεσ καινού λόγια ο πρόδρος ! φώναζαν από παντό.

Ο γραμματέης έοκρε και οαίμοσθησε με τον Γκαόντ. Καινού έκανε οαίμοσ στον λαό να ήρωσ :

— Ιδύ λόγια ! Ιδύ λόγια !... όμωσ το πύθος.

Τότε, ο Γκαόντ πύμοιοσ και με τη οαίμοσ της του φοηή είπα, τομφοτα : τί λέξεις :

— "Οχι Κόμοσ !"

Ήταν... τα δύν ο λόγια του ζωοκιδιστή ο λαός ; ο όποιοσ, καινούσος... διαύθη με την έκαοιοόρη : δε... είχε εισακοιόθη ή έκαοιοόρη του !

Ήταν χλωμός κι' άφωστος...

